

УДК 351.862.4
DOI: 10.31733/15-03-2024/2/494-495

Олександр СТЕПАНЧЕНКО
аспірант кафедри
управління та адміністрування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ БЕЗПЕКИ

Публічне управління забезпеченням безпеки в сучасному світі стає однією з ключових складових державного управління, оскільки безпека громадян та захист національних інтересів є найважливішими завданнями кожної держави. Правильне управління цим процесом вимагає комплексного підходу, який охоплює не лише сферу військової оборони, а й аспекти кібербезпеки, боротьби з тероризмом, кримінальною безпекою, безпекою життєдіяльності населення та інші напрями.

Однією з основних складових публічного управління забезпеченням безпеки є формування та реалізація ефективної стратегії безпеки. Це включає в себе аналіз потенційних загроз, визначення пріоритетів у сфері безпеки, розробку заходів щодо їх запобігання та ліквідації, а також координацію дій між різними відомствами та організаціями, що займаються безпековими питаннями.

Крім того, ефективне публічне управління забезпеченням безпеки передбачає залучення громадськості до процесу прийняття рішень та реалізації заходів безпеки. Це може бути здійснено через проведення інформаційних кампаній, залучення громадських організацій до співпраці з урядовими структурами, а також розробку механізмів звітності перед громадськістю щодо проведених заходів та досягнутих результатів.

Значна увага також повинна бути приділена підвищенню професійної компетентності та підготовці кадрів у сфері безпеки. Це включає навчання працівників правоохоронних органів, військовослужбовців, аналітиків та інших спеціалістів з питань безпеки, а також створення системи постійного професійного розвитку.

Підхід «всього суспільства» має потенціал для розширення сфери спільної діяльності, розвитку нових партнерських відносин і доповнень, ставлячи в центр місцевих суб'єктів і громадянське суспільство. Можна вважати обґрунтованим, що безпека, боротьба за розвиток, крихітність держави, жорсткі економічні та безпекові підстави, а також гуманітарна перспектива, суспільство повинно мати траєкторію з точки зору як маси, так і громадянського суспільства та виробництва думок [1]. Коли цю ситуацію намагаються зрозуміти через зростаючий вплив «нових акторів» урядів і міжурядових інституційних союзників, можна говорити про комунікаційну мережу. Її можна розглядати як мережу політиків у деяких сферах, включаючи урядовців, законодавців, бізнесменів, лобістів і навіть науковців і журналістів. Як поточна проблемна мережа, вона постійно транслює політичну критику та генерує ідеї для нових політичних ініціатив [2, с. 34].

Підхід «всього суспільства» створює карту активів, яка визначає потенціал донорської спільноти для мобілізації в миротворчих операціях та ресурси, що складають її соціальний капітал. «Підхід усього суспільства» заохочує поширювати картографування конфліктів серед своїх громад і розробляти послідовне поєднання мобілізаційної та зниженої політики, програм та регуляторних інструментів у своєму середовищі». Контекстуальна чутливість» і «колективна координація» розглядаються як невід'ємні в підході всього суспільства, так і в усьому урядовому підході. Підхід всього суспільства є важливим відображенням та інновацією для досягнення консенсусу щодо того, як найкраще організувати, ранжувати, координувати та приватизувати технічний потенціал з найкращим позитивним впливом. Контекстуальна чутливість, принципи співпраці та узгодженості також лежать в основі урядових інновацій для покращення результатів розбудови миру в нестабільних державах [1].

Окрім сектору безпеки та правосуддя, постконфліктні суспільства стикаються з низкою напружень у сферах інклюзивних політичних процесів, основних функцій уряду чи економічного відродження, які можуть розпалити або загострити конфлікти. На цьому етапі важливо «розширити і поглибити» наявний пул цивільної експертизи. Для урядів є

можливість більш свідомо застосовувати картографування соціальних медіа, що сприяють розбудові миру, які існують окремо від тріади «всього уряду»¹ – суб'єктів безпеки, дипломатії та розвитку. Уряди можуть розвивати потенціал громадської дипломатії за допомогою спеціалізованих агенцій з розбудови миру. На цьому етапі «весь уряд» прискорює передачу інструментів лідерства або громадської ініціативи спільним ініціативам у прийнятті оперативних рішень. Високий рівень інтеграції політики та програм, включаючи людський розвиток, дипломатичну, глобальну безпеку, а також військову справу, охорону здоров'я та громадську безпеку, як на внутрішньому, так і на міжінституційному рівнях, є важливим у кодексі дій суспільства. У цьому контексті підхід до всього суспільства є наступним логічним, формулярним, технократичним та орієнтованим на уряд еволюційним кроком у мисленні найкращої практики [1].

Зв'язок між безпекою та належним врядуванням є життєво важливим. Тому що хороше врядування забезпечує мир і процвітання, оскільки допомагає запобігати конфліктам. Зазначений зв'язок був більш чітко пояснений Кантом два століття тому: «Люди, які відчують себе в безпеці і свободі, керовані верховенством права, а не люди, набагато рідше йдуть на війну всередині або через кордони». Якщо уряд реагує на потреби свого народу і використовує все належним чином і справедливо на благо свого суспільства, це призведе до сильної внутрішньої структури, яка зміцнить і допоможе заохочувати і підтримувати його зв'язок з людьми. Націлена політика національної безпеки, заснована на згоді і підтримці мас. Хоча це не так, погане управління призведе до нестабільності і, безумовно, негативно вплине на національну безпеку країни; це призведе до невпевненості [3].

Загалом, публічне управління забезпеченням безпеки є складним та багатограним процесом, який потребує поєднання стратегічного бачення, оперативності у прийнятті рішень та широкої взаємодії між урядовими структурами, громадськістю та іншими зацікавленими сторонами. Тільки такий комплексний підхід дозволить ефективно забезпечувати безпеку громадян та захищати національні інтереси в умовах сучасних викликів та загроз.

1. Brunk, D. (2016). «Whole of Society» Peacebuilding: A New Approach For Forgotten Stakeholders. *International Journal: Canada's Journal of Global Policy Analysis*, 71(1), 62-87.
2. Rhodes, R. A. (1997). *Understanding Governance: Policy Networks, Governance, Reflexivity and Accountability*. Bristol: Open University Press.
3. Musarrat, R., Afzal, R., ve Azhar, M. S. (2013). National Security and Good Governance: Dynamics and Challenges. *Journal of Public Administration and Governance*, 3(1), 177-186.

УДК 37:351.862.4

DOI: 10.31733/15-03-2024/2/495-498

Вадим САББАТОВСЬКИЙ

ад'юнкт кафедри адміністративного
права Харківського Національного
університету внутрішніх справ

БЕЗПЕЧНЕ ОСВІТНЄ СЕРЕДОВИЩЕ В УМОВАХ УКРАЇНСЬКИХ РЕАЛІЙ

Важливою умовою реалізації потреб та мотивів, становлення та розвитку особистості здобувача освіти є наявність освітнього середовища, створеного на засадах гуманізму, визнанні безумовної цінності кожної людини, забезпечення належних і безпечних умов освітнього процесу.

Однак в умовах військових дій система освіти України опинилася у нових реаліях функціонування, суттєвими викликами яких є:

- загроза життю та здоров'ю учасників освітнього процесу;
- масштабні руйнування освітньої інфраструктури;
- вимушене масштабне переміщення учасників освітнього процесу в межах України та за кордон, що призвело до значних втрат контингенту здобувачів освіти, педагогічного й викладацького складу;
- ускладнення доступу українським школярам і студентам до освіти, порушення